

אור שלום

מרכז גורני ללימוד פנימיים הגורם והמסייד
לאורו של האדמו"ר מקומאנא י"ט אהר"ר שלום ספרין זצוק"ל

דוא"ל - mailto:info@ohrshalom.net		באינטרנט - http://www.ohrshalom.net	
"נר ה' נשמת אדם" - העלון מוקדש לעילוי נשמות			
יצחק בן ישראל	ברוניסלבה בת יעקב	מזל בת שלום	ברוכה בת יצחק
אריה בן מרדכי	ששון בן עזרא	גריגורי בן שושן	ציון בן מוראד
אפרים בן נחום	רפאל בן גאולה	אילה בת אליהו	ברק דב בן אשר
חנה בת ראובן	מוניה מיכאל בן יוסף	אברהם בן פישל	יוסף בן שמואל
כ' חשוון תשס"ז		- פרשת וירא -	
עלון מספר - 117	הד"נ - חברון - 16:23	מוצ"ש - חברון - 17:21	העורך - צחור נ.

מאורות הפרשה - "בכל מאדך"

המשנה אומרת (אבות פ"ה, מ"ג): "עשרה נסיונות נתנסה אברהם אבינו ועמד בכולם". ישנה שאלה על עשרת הנסיונות, שלכאורה היא קלת-ערך. לפי הסברא היינו צריכים לומר, שעשרת הנסיונות של אברהם מתחילים מ"לך-לך" (ויכול להיות שכבר קודם, באור כשדים), ואחר כך יש עוד נסיונות קשים יותר: רעב, צרות בבית, צרות בחוץ, וכל נסיון הוא דבר קשה יותר מקודמו. מן הראוי היה, שסדרת הנסיונות תגמר בנסיון העקידה. נכון שלך-לך זה קשה, אבל "את בנך את יחידך אשר אהבת", הוא בודאי הנסיון הכי גדול שיכול להיות לאדם, ואברהם אבינו עמד בזה. כך היה צריך להיות לפי הסברא.

השאלה שנשאלת היא, שלפי הרשימה (עי' פירוש רבינו יונה), זהו לא הנסיון האחרון, הנסיון האחרון נמצא בפרשת חיי-שרה - אברהם הלך למצוא מקום לקבור את שרה ולא מצא. הוא היה צריך ללכת ולשבת עם עפרון החתי, ולהתמקח על מחיר הקרקע, לאחר שהקב"ה אמר לו "כי את כל הארץ... לך אתננה". השאלה היא, איך קורה שלאחר שאדם עומד ב"קח נא את בנך את יחידך אשר אהבת", ו"עתה ידעתי כי ירא אלקים אתה ולא חשכת", זה כאילו לא מספיק לקב"ה, והוא עושה לו עוד נסיון. למה צריך לעשות לאדם נסיון, לאחר שהוא מגיע לקצה העליון?

חז"ל מפרשים (ברכות נ"ד, א') "בכל לבבך - בשני יצריך, בכל נפשך - אפילו נוטל את נפשך, בכל מאדך - זה ממון. יש אדם שגופו חביב עליו מממונו ויש אדם שממונו חביב עליו מגופו". לכאורה, קיימת כאן תמיהה גדולה: קורה שאם שואלים בן-אדם האם הוא מעדיף שיקטעו לו את הרגל או שיפסיד ממון, יש אנשים שיעדיפו להשאיר את הממון. במסכת תענית (תענית כ"ג, ב') מופיע על אבא חלקיה, שכשהיה עובר על קוצים היה מפשיל את הבגד, מפני שהיה אומר שאם הוא ישרט הוא יתרפא לבד, אבל בגד אין לו לקנות. יש סוג של צדיקים שממונם חביב עליהם מגופם. אבל ברגע שהגמרא אומרת ש"בכל נפשך", זה לא 'מכל הלב', אלא ממש, אפילו נוטל את נפשך, אם בן אדם בכל זאת מעדיף את הממון, הוא לא צריך להיות צדיק, אלא משוגע גמור - אחרי שלוקחים ממנו את נפשו הוא דואג על כספו? מה הוא יעשה עם הכסף הזה?

אולי יש אנשים שממונם חביב עליהם כגופם, אבל מדוע זה נמצא בסוף הרשימה? מסדר המילים בפסוק, ומהדרשות על המילים, נראה, שיש את הציווי 'בכל לבבך', למעלה מזה 'בכל נפשך' ולמעלה מזה 'בכל מאדך' - אפילו נוטל את ממוןך.

בספרי חסידות כתוב, שצריך להוסיף בבחינת 'מאוד' במה שהאדם עושה. אם מבינים את ה'מאוד' כתוספת למעשים, ניתן להבין מדוע זה אף יותר גבוה ממסירות הנפש, משום ש'בכל נפשך', לאדם יש רגע של החלטה למסור את הנפש, וזה מה שהוא עושה, למעלה מזה יש את הענין של 'בכל מאדך'. דוגמא לזה מוצאים בגמרא (כתובות ל"ג, ב'): "אילמלא נגדוה לחנניה מישאל ועזריה - פלחו לצלמא". זה שהם היו מוכנים ללכת לכבשן האש, זה דבר אחד, אבל אם היו מלקים אותם - הם היו עובדים עבודה זרה. יש יסורים, שהם קשים ממוות, ובן-אדם לא יכול לעמוד בהם. מבחינה זו, "בכל מאדך", הוא התוספת בתוך החיים.

יוצא, שהפירוש של "בכל מאדך" - בכל ממוןך, הוא מאוד לא דרמטי. זה לא שאומרים לאדם: תתן את הכסף או את הנפש, אלא זה מין דבר שנקרא "דקדוקי עניות". לא מדובר פה ביסורים שהם בבת-אחת, שאדם צריך לתת את כספו, אלא על יסורים שמוציאים את הנשמה טיפין טיפין, שבכל יום מוציאים עוד טיפה ועוד טיפה. מסתבר שזה דבר נורא, ואנשים שבאמת היו יכולים לעמוד ביסורים 'גדולים' מאלה, ויכלו למסור את הנפש כפשוטו ממש - ללכת למיתה, לא יכולים לעמוד ביסורים של הצרות הקטנות.

היה פעם יהודי אחד, שהיה בזמנו חסיד חב"ד ובסוף הוא נהיה משומד והיה לצנזור הראשי של רוסיה. משהו סיפר עליו, שארבעים שנה אחרי שהוא השתמד, הוא לא העיז להזכיר את השם של בעל התניא מבלי ליטול את ידיו קודם! הוא היה כבר משומד ובוודאי לא

שמר מצוות, אבל להגיד את השם של בעל התניא בלי ליטול ידים קודם - זה לא עלה בדעתו. האיש הזה, שהיה בוודאי תלמיד חכם, נשבר בגלל צרות כאלה. בגלל הפרנסה הוא היה צריך לעבוד בעיר הגדולה, ובכל פעם תפסו אותו וגירשו אותו, תפסו אותו וגירשו אותו, עד שבסוף זה שבר אותו. יש כזאת מרירות שממרת את החיים, ואדם לא יכול לעמוד בה.

וזה הענין של "בכל מאדך", לא כל-כך ענין של בחירה חותכת בין החיים למוות, אלא יסורים שבאים מעט מעט על האדם, וזה דבר שמאוד קשה לעמוד בו. לסוג כזה של עינויים, היו קוראים עינויים סיניים, שמתפטפים לאדם טיפות מים על הראש, טיף אחר טיף, ומתברר שאנשים שלא יכלו לשבור אותם ע"י יסורים נוראים, שברו אותם בדרך זו.

הסיפור עם אברהם אבינו הוא ממש הענין הזה. אחרי העקידה, בה הוא ממש מסר את כל נפשו, הוא צריך עכשיו להתרגל לחיים של יום-יום. זו לא רק הבעיה שמתה אשתו והוא צריך לקברה, אלא עצם תהליך הקבורה, שהוא צריך להתעסק בדבר הקטן והמאוס הזה. וזה מה שכתוב "אחר הדברים האלה" - שלפי דברי חז"ל (עי' סנהדרין פ"ט, ב') הכוונה היא סמוך ממש, כאשר הוא רק חזר מן העקידה קרה לו הסיפור הזה, והוא צריך להתמודד עם סוג כזה של יסורים. אחרי שאברהם אבינו הגיע למדריגה גבוהה כל-כך, הוא צריך עכשיו לשבת עם הגוי הזה, להיות מנומס, ולהשתחוות לפני עם-הארץ הלוח ושוב. אדם חי עם אשה הרבה שנים, ולאחר שהיא מתה, במקום שהוא יוכל לשבת ולהתאבל עליה כדרך שאנשים מתאבלים, הוא צריך לשבת ולעסוק שם בביזנס, לקנות ולמכור אדמה.

זהו סוג כזה של נסיון, שאמנם לא נראה הכי גדול, מפני שהוא קורה לכל אחד, אבל זהו נסיון שפוגע לכל אחד מתחת לעור, מתחת למקום שהוא מוכן למסור את נפשו.

מאורות המידות – "אל תעש לו מאומה"

כשרצה אברהם לשחוט את בנו נאמר לו על ידי מלאך ה' "אל תשלח ידך אל הנער ואל תעש לו מאומה" וגו'. ויש לדייק על מה שכתוב לאחר מכן "עתה ידעתי כי ירא אלקים" דמשמע שבוזה שלא ישחטנו יהיה ניכר שירא אלקים הוא הלא אדרבה, אם היה שוחטו היה ניכר יותר שירא אלקים הוא?

אך הכוונה היא, דהנה אמרו חז"ל (ב"ר נו) על הפסוק "אל תעשה לו מאומה", כי אברהם רצה וביקש לעשות לו מום על כל פנים, ואמר לו "אל תעש לו" - אפילו מום, ולפי זה הנה יקשה לאברהם דבשלמא תחלה שאמר לו לשחוט ואחר כך אמר לו לא לשחוט זהו נסיון בשבילו. אבל מה שאמר לו תחלה "אל תשלח ידך" וביקש אברהם לעשות מום ואמר לו "אל תעש לו מאומה" היה לו לומר מיד בתחילה "אל תעש לו מאומה" וממילא ידע שכל שכן שלא לשחטו ולא יצטרך אברהם לבוא לשאלתו כלל.

ולכן תירץ לו הקב"ה כן, דהנה אם היה אומר לו מייד "אל תעש לו מאומה", ממה שרצה אברהם לשחטו לא היה מוכח שכוונתו היתה לשם שמים עבור אהבתו יתברך רק אולי מתכוין עבור שכר, כי מסתמא ידע אברהם שבודאי לא יקופח שכרו של מי שיעשה דבר גדול כזה. אך כעת שאמר לו הקב"ה "אל תשלח ידך אל הנער" וביקש אברהם לעשות לו מום שעל זה ודאי לא יקבל שכר ובפרט דהשכר כבר מגיע לו עבור שרצה לשחוט וכבר אמרו חז"ל (ברכות ו.) חישב אדם לעשות מצוה ונאנס ולא עשאה מעלה עליו הכתוב כאלו עשאה, אם כן מדוע רצה לעשות בו מום.

אלא שבזה מוכרח שכוונתו היתה רק לשמו יתברך וסבר אולי יהיה זה לרצון לפניו יתברך, לכך אמר "ואל תעש לו מאומה", ולא יוקשה לך למה לא אמרתי מייד "אל תעש לו מאומה", וזהו שאמר המלאך "כי עתה" על ידי בקשתך לעשות מום, "ידעתי כי ירא אלקים אתה ולא חשכת את בנך את יחידך" - שלא לאהבת השכר, רק "ממני" - למען אהבתי, לכך אמרתי תחלה "אל תשלח ידך" כדי לנסותך אם תבקש לעשות מום, כדי לידע כוונתך

מאורות הדרש- מסירות נפש

פרשתנו מתחילה "וירא אליו ה' באלוני ממרא". והנה בסוף פרשה קודמת כתוב "ואברהם בן תשעים ותשע שנה בהמולו וגו' בעצם היום הזה וגו' וכל אנשי ביתו וגו' נמולו אתו (יז, כד-כז), ובפרשתנו בהמשך כתוב "והוא יושב פתח האוהל כחום היום". וידועה הקושיה למה פירש הכתוב את המקום אשר בו נגלה אליו ה'. ויש לומר דהנה אין אדם רואה נגעי עצמו ולא מביט און בעצמו, (עיין שבת קיט.) ואפילו אם כבר מרגיש שאינו מתנהג כמו שצריך, הוא תולה את החסרון במקום שנמצא, שהעיר או המדינה בה הוא גר אינה מסוגלת לתורה ויראת שמים, ובאמת יש בזה קצת אמת, שיש מקומות שמסוגלים יותר לקדושה וטהרה, ויש מקומות להיפוך, כידוע מספרים הק' במקומות רבים, אך אי אפשר לתלות רק בזה, והחסרון הוא גם בעצמנו, ובפרט כי במסירות נפש יכולים להתגבר על כל המכשולים.

ודבר זה מרמזת לנו התורה הקדושה שאברהם אבינו ע"ה היה לו מסירות נפש במה שמל את עצמו בהיותו בן צ"ט שנה, ועוד מסירות נפש היתה לו, שעשה זאת "בעצם היום הזה" - ולא התחבא מפני בני דורו (רש"י יז, כג), ועוד מסירות נפש היתה לו, שכל אנשי ביתו נמולו אתו ביחד, ולא התירא שבשעה שכולם יהיו חולים בזמן אחד, יתנפלו עליו שכניו, וגם אחר המילה היתה לו מסירות נפש שבשלישי למילה כשהיה כואב לו, ישב על פתח האהל לראות אם יש עוברים ושבים כדי להכניסם לביתו (וכדפירש רש"י). ויש לומר דלכן זכה אברהם שעד שלא מל לא היה בו כח לעמוד, ורוח הקודש נצבת עליו, כלשון רש"י ז"ל בפסוק "ויפול על פניו" (שם ג), ועכשיו לא נפל על פניו.

ומראה זה שהיה בו אברהם במדרגה גדולה, היה "באלוני ממרא" - בחלקו של גוי, להראות לכל הדורות שעל ידי מסירות נפש יכולים להתגבר על חסרון המקום. [ירבה תורה – וואידיסלאב]

מאורות הזוהר – קריאת הקטורת

קריאת הקטורת בכוונה בבתי כנסיות מצילה ממגיפות - א"ר חייא אמר רב וכו': א"ר ח אמר רב. אם אנו מסתכלים בפרשה, צריכים להסתכל בחכמה. אם תפרשה בעניני נשמה, כמו שהתחיל לבאר, אין התחילה כהסוף, ואין הסוף כמו התחילה. כלומר כי קשה לבאר גם סוף הפרשה בעניני נשמה, דהיינו את הפסוקים "יוקח נא מעט מים" וגו'. ונמצא אין סופה כתחילתה, ואין תחילתה כסופה. ואם תפרשה בענין פטירת האדם מן העולם נמשיך בכל הפרשה בדרך הזה. ובין שנעמיד הפרשה בפירוש זה או בזה, צריכים להמשיך מהו הפירוש של "יוקח נא מעט מים ורחצו רגליכם" וגו'. מהו "ואקחה פת לחם" וגו'. מהו "וימהר אברהם האהלה אל שרה" וגו'. מהו "ואל הבקר רץ אברהם" וגו'. מהו "ויקח חמאה וחלב" וגו'.

כד אתי ר' דימי וכו': כאשר בא ר' דימי אמר, לא מצאה הנשמה תועלת לגוף, אלמלא מה שרמז בכאן רמז הקרבנות, בפסוקים הנ"ל "יוקח נא מעט מים" וגו'. והגם שבטלו הקרבנות, כי הבהמ"ק נחרב, לא בטלה התורה, ויוכל לעסוק בתורה, ויועיל לו עוד יותר מקרבנות.

דאמר ר' יוחנן, כשפירש הקב"ה הקרבנות, אמר משה, רבש"ע, תינח בזמן שיהיו ישראל על אדמתם, כיון שיגלו מעל אדמתם מה יעשו, אמר לו, משה, יעסקו בתורה ואני מוחל להם בשבילה, יותר מכל הקרבנות שבעולם, שנאמר "זאת התורה לעולה למנחה" וגו'. כלומר זאת התורה, בשביל עולה, בשביל מנחה, בשביל חטאת, בשביל אשם.

א"ר כרוספדאי וכו': א"ר כ, כל מי שמזכיר בפיו בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ענין קרבנות והקרבה. ומכוון בהם, ברית כרותה הוא, שאלו המלאכים המזכירים עונותיו להרע לו, אינם יכולים לעשות לו רק טוב. ומאן יוכח וכו': ומי מוכיח זה, פרשה זו מוכיחה לנו זה. כי כיון שאמר, "והנה שלשה אנשים נצבים עליו", מהו עליו, היינו לעיין בדינו, כיון שנשמת הצדיק ראתה זה, מה כתוב, "וימהר אברהם האהלה", מהו האהלה, הוא בית המדרש. ומהו אומר. "מהרי שלש סאים", שהוא ענין הקרבנות, והנשמה מכוונת בהם, וז"ש "ואל הבקר רץ אברהם", ואז יש להם נחת ואינם יכולים להרע לו.

ר' פנחס פתח וכו': ר' פ פתח המקרא. שכתוב "והנה החל הנגף בעם". וכתוב "ויאמר משה אל אהרן קח את המחיתה" וגו', וכתוב "ותעצר המגפה". וילפינן גזירה שוה, כתוב כאן מהר, שכתוב "והולך מהרה אל העדה". כתוב שם "מהרי שלש סאים", מה שם הוא קרבן להנצל. אף כאן הוא קרבן להנצל. וזהו ראייה לפירושו של ר' כרוספדאי.

א"ר פנחס וכו': פעם אחת הייתי מהלך בדרך, ופגשתי את אליהו, אמרתי לו, יאמר אדוני לי דבר המועיל לבריות. אמר לי, ברית כרת הקב"ה, כשנכנסים לפניו כל אלו המלאכים הממונים להזכיר עונותיו של אדם, בעת שיזכירו בני אדם את הקרבנות שצוה משה, ומשימים לבם ורצונם בהם, שכל המלאכים יזכירו אותו לטוב.

ועוד, בעידנא וכו': ועוד אמר לי אליהו, בשעה שיקרה מגפה בבני אדם, ברית נכרת, וכרוז מעביר על כל צבאות השמים, שאם בניו יכנסו בבתי כנסיות ובבתי מדרשות שבארץ, ויאמרו ברצון הלב ונפש, את הענין של קטורת הסמים, שהיו להם לישראל, יתבטל המגפה מהם

מאורות היכל הברכה – "וישא עיניו וירא"

[בראשית, ח"ב] "וישא עיניו וירא" – כתב הסבא קדישא מהרי"א זצוק"ל "בסוד פר"ת עלי עין, וסוד פר"ת המתקה של ה"פ חסד, ה"פ דין, ובסוד הוי"ה ע"ב, הוי"ה ס"ג, הוי"ה מ"ה, הוי"ה ב"ן, הממתיקין ארבע "אלהים" דקטנות, מספר פר"ת – בסוד וישא עיניו ויר"א, ויש שם כ"ה המעלה כל הנשמות בסוד כת"ר כ"ל הכתרי"ם עם שם אדנ"י להעלות המלכות עד הכתר אין בשם "ככה" אדנ"י, אדנ"י כת"ר כ"ל הכתרי"ם יעלה הפסוק והנ"ה שלשה אנשים נצב"ם עליו.

והנה גימטרייה שם אדנ"י עה"כ, שלש"ה אנשי"ם נצבי"ם עליו, מספר כת"ר כ"ל הכתרי"ם, וסוד הכתר הוא שער החמישים כול ב"פ חמשים שערי בינה למעלה ולמטה שנת החמשים עלה לכאן ולכאן – וסוד ב"פ חמשים שערי בינה יעלה מספר הפסוק מן ויש"א עיניו ע"ד נצבי"ם עליו" [ועיין לק"ת].

מאורות הסיפור החסידי – רבי יחזקאל הכהן מראדומסק זצ"ל

תיאור חי של המעמד הנשגב, כשהיה אומר תורה בשולחנו הקדוש, שרד ובא אלינו מפי החסידים כהאי לישראל: מה נהדר ונורא היה המראה הגדול בעת פתח פי קדשו לומר תורה ונתהפך ללפיד אש. וכשבא לומר תיבת "יהודי" לא היה באפשרותו לומר הלאה מרוב דבקות. והיה שוהה בדביקותו זמן רב, וראו כמעט כלות נפשו הקדושה, והיה יוצא מפי כהן כמה פעמים "א יוד, א יוד!" (וכן לפעמים כשהגיע להוציא מפיו תיבת "שבת", "שבת") ברגש ושמחה עד להפליא. והשומעים נרעשו ונפחדו, נבהלו ונדהמו מאוד.

הדברים היו יוצאים מלב טהור - כפי שהזהיר רבינו בפירוש מאמרם ז"ל (ברכות מה) שהעונה אמן לא יגביה קולו יותר מן המברך, הלב הוא המברך והפה הוא העונה אחריו, שלא יגביה קולו בפיו יותר ממה שהתעורר לבו - ולכן לא ייפלא שנכנסו ללב כל שומע והאירו כל מחשכי הנפש.

בהקדמת בניו הצדיקים לספר תורותיו "כנסת יחזקאל" הם מספרים כי בשנת תרס"ו "כאשר עמדו המתפרצים מבני עמנו ורצו לגדע קרן התורה, התסכן עצמו נגדם ממש במסירות נפש". בן דודו הרב יהושע נחום רבינוביץ ע"ה, שהתגורר בסוף ימיו בבני ברק, הוסיף פרטים בזה כי בעת ההיא "התארגנו בפולין יהודים שפרקו מעליהם עומ"ש ונקראו בשם "אחדות" ("בונד") אשר הפריעו לנהל חיים יהודים כשרים.

פעם אחת קרא הרבי לאספה את כל אנשי העיר, וציוה לנעול את כל החנויות, וביקש שגם אנשי ה"בונד" יופיעו. בבואם, עם נשק ביד, הזהיר הרבי את אנשי העיר למנוע את הבנים והבנות מליכך למועדון של ה"בונד", ואל האנשים האלה קרא "אפילו אם תהרגוני, לא אחדל מלפעול נגדכם, הפסיקו להשחית את החיים היהודיים" ומיד צנח מתעלף. אח"כ כשחזר להכרתו ניגשו אליו אנשי ה"בונד" לפייסו: רבי, הרי לא ניגע בך לרעה ח"ו, למה התעלפת?! אך הוא בקולו החלוש המשיך לדבר עליהם באותו ענין: "דבר אחד אני מבקש מאתכם, שתחייבו בחתימת ידכם לא להפריע עוד לחיים הדתיים בראדומסק" וכפי שכתוב בהקדמה הנ"ל הרי "דבריו הקדושים היו פועל יוצא לטוב כחפץ קדושתו וכחפץ התורה". אחר הדברים האלה ביקש ממנו הגאון רבי אליהו חיים מייזל זצ"ל, גאב"ד לודז', כי יבוא לעירו ויפעל בכח השפעתו על אנשי ה"בונד" שיחדלו ממעלליהם, אך הרבי היה חלש וחולה "עד שלא הניחוהו בני ביתו לנסוע לשם".

גם הוא כאביו הקדוש "החסד לאברהם", ימים האריך ושנים לא האריך, ובעוונות שרבו גווע ויאסף אל עמיו בגיל מ"ח שנה, ביום ח"י במרחשוון שנת תרע"א, אחרי שבילל שבת קודש האחרון לחייו כשאמר "אשת חייל" חזר פעמים הרבה על הפסוק "ותשחק ליום אחרון". [לוקט מ"מריצי תורה מעולם החסידות"]

מאורות לילדים ונוער – ההיתר לגור בכפר

תושבי הכפרים שסביב קוסוב ידעו, שאם מי מהם אינו נזהר בקיום מצוות הכנסת-אורחים כיאות, הוא עתיד לשמוע מהצדיק בעל 'תורת חיים' מקוסוב כי עליו לעזוב מיד את הכפר ולעבור להתגורר בעיר. יהודי כזה התרעם לפני הצדיק, מדוע הוא מצווה לנטוש את פרנסתו ולעבור לעיר. ענה לו: "בעצם אסור ליהודי להתגורר בכפר קטן, במקום שאין מניין לתפילה ולקריאת-התורה. אלא שכאשר תושבי הכפרים דואגים להכנסת-אורחים ליהודים שנקלעים לשם, הרי האוכל והמשקה והמיטה שהם נותנים לאורחים, כמוהם כאמירת 'קדושה' ו'אמן', יהא שמיה רבא'. אולם מי שאינו מקיים הכנסת-אורחים כראוי, אסור לו להתגורר בכפר".

החידה השבועית -

א. המלאכים שבאו לסדום, איזה מלאכים היו?

ב. בן כמה היה אברהם כשנחרבה סדום?

ג. היכן מצאנו בפרשתנו שהמילה "כי" משמשת בלשון "אלא"?

ד. מדוע לא אמר ה' לאברהם מיד שכוונתו ליצחק, ומדוע הקדים "את בנך, יחידיך אשר אהבת"?

השולחן יתן לשלום לבית המדרש "אור שלום" קריית אריזת ג.י. 88 מיקוד 90100

השיעור השבועי המקיים בכל יום מאושי בבית גב"ד מק"ט בניין 400 בסעה 21:30 הציבור מלפאן